

Драган Коларевић

Стратегија пројаси могућности избављења

Ми смо најгоре генерације у историји српског народа. Све што су наши преци створили ми смо прокоцкали, распродали, упропастили... Наши потомци ће бити финансијски робови. Срби уживају читајући таблоиде и гледајући таблоидне тлевизије.

Српска култура не постоји. Њено уништење систематски и темељно је отпочло у јесен 1944. када су са партизаским јединицама, из НДХ, у Србију, после вишемесечног савезничког бомбардовања српских градова, стигли и ликвидатори српске културе. Одмах су, марљиво, прионули на посао, одмах је почело убијање уметника, јавних личности, интелктуалаца... Левичари попут Марка Ристића одмах су поздравили тај крволочни пир. Лист „Политика” је на насловној страни у новембру 1944. објавила Ристићев текст „Заједно су отишли у смрт они коју су заједно пошли у издају”. И још један текст тог месеца „Смрт фашизму – слобода народу!”. Тако

је Крлежин пријатељ, и истомишљеник у предратним полемикама и сукобу на „љевици”, славио прашако-авнојевски терор.

Марко Ристић је био надреалиста, а гле чудне случајности, командант Друге југословенске армије био је Константин Коча Поповић, надреалиста и шпански борац. Тим текстовима обележена је смрт српске културе. Лист који је објавио такве текстове сматра се институцијом српског народа, заговорником демократије и слободе мисли. Неки од потомака оних који су побијени у јесен 1944. славе, последњих деценија, оне који су побили њихове претке – дотле је то стигло.

Они који су се за време Другог светског рата нашли у савезничким државама нису смели да се врате у земљу. Дучић је умро у САД (1943), такође и Растко Петровић (1949), у Лондону, у највећој беди, живео је великан Милош Црњан-

ски (вратио се у земљу 1965), Слободан Јовановић је осуђен на вишедеценијску робију, мада је за време рата био премијер и члан извечичке владе у Лондону. (Слободан је умро у Лондону 1958). Избегличка влада је у августу 1944. сменила генерала Михаиловића, на његово место министра војске у отаџбини поставила је Јосипа Броза. Тако им се он одужио. Драгиша Васић је нестало 1945... Тај кошмар и данас траје.

Да су ови великани 1944. били у земљи, сви би, вероватно били стрељани као они чију смрт су поздравили Марко Ристић и „Политика”. Њихова дела деценијама су била, формално или неформално, забрањена као што су и многа друга дела српских уметника избачена из српске културе. Протеривање таквих стваралаца из националног бића тешко да би преживели и већи, богатији и културнији народи од Срба.

Навели смо само ова имена, међутим, има их много више и нико још није направио бар делимични попис, мада Србија обилује пописним комисијама. Као да је културно зло које су направиле у Србији правашко-авнојевске Барабе природна и праведна ствар. Боли курац Србе за своје великане. Како тад, тако и данас.

Удружени злочиначки подухват уништавања српске културе и српских стваралаца почео је 1944. по концепту који је направила „књи-

жевна левница” између два светска рата. И данас се о тим злоделима ћути, говори се и пише илегално, јер то не дозвољавају потомци Бараба, ликвидатора српске културе. Они настављају посао који су започели њихви духовни очеви. Они су организовани у мреже НВО, имају своја тискана и електронска гласила и подршку „жуте олош елите”.

Наравно, убијање српске културе настављено је и педесетих и шездесетих година 20. века, али нешто суптилније. Тада се то чинило кроз институције које су формирали или преузели правашко-авнојевски кадрови. Настао је панегричко-вашарски тип културе. Организатори културно-уметничких програма постали су главни ослонац културне политике, они су држали финансијску и политичку моћ. Таленти су били посебно сумњиви и одмах их је требало укротити или уништити, јер су своје глави, особени, верују у себе, траже континуитет вредности... Њима су били потребни послушни. Они су награђивани, а таленти уништавани. Тако се стварала хијерархија личности и вредности у деценијама које су уследиле... То је владајући концепт културе.

Ни тај вашарско-простачки тип културе није био довољан. Велики савезник у очувању тог „система културних вредности” били су кич и шунд. Народе су била отворена врата „балканских кафанчина” у

којима се слушала примитивна музика, точила ракијштина, убијао укус и морал. Тај музички крш су „менаџери у култури” (који су се тада звали „радници у култури”) касније преселили на радио станице. Почетком 21. века на телевизије. И тада, као данас, позивали су се на научна истраживања која кажу да народ баш то жели и да они само испуњавају народну вољу.

Некад штрокаве певаљке промуклог гласа, данас старлете.

И ко се бори против њих? Па управо они који су их створили, ликвидатори српске културе и њихови потомци. Њихова подмуклост је неисцрпна, они јадикују над српском културом, тако желе да сакрију чињеницу да су је они потпуно убили.

Врхунац безобразлука је прича да је култура најбоља промоција српског народа. Ко то прича? Глумци и редитељи партизанских, а сада антисрпских филмова, баштеници традиције ликвидатора српске културе. Њихов утицај је данас већи него икад. Ево једног примера.

Чуо сам да је највећи национални театра понудио 18 хиљада евра једном комунистичком редитељу да режира једну представау. Он је бесно одбио понуду, није желео да разговара испод 20 хиљада. Толико он наплаћује своје услуге. Јер увек је био на услузи антисрпском лобију. Када је требало у Србији инсценирати националистички испад, који ће послужити Словенцима и

Хрватима у борби против Срба, он је одмах режирао шовинистичку представу. Кренули су наручени напади и наручне одбране, као када је партија инсценирала сукоб између „модерниста” и „соцреалиста”. Он који се бавио прљавим политичким послом, он који је политиком опоганио уметност, представљен је као „стваралачка”, „уметничка” жртва српског тоталитаризма. Био је и остао комитетски провокатор и чанколизац... некад „црвених”, данас „жутих”. Таквих као он има много, увек су били ту кад су Срби у невољи, да их плуну и шутну док су им руке везане на леђа. А онда би се подмукло бусали као уметници у јуначке груди. Уметници у цивили. Отац тог редитеља, који режира за 20 хиљада еврића, паре су наравно из буџета, био је сарадник комунистичке тајне службе, један пријатељ, бивши безбедњак рекао ми је да су му (редитељу) две кћерке умрле од дроге... Шта мислите, ко и зашто не дозвољава да се отоворе фајлови као у Немачкој? Али он и данас шири зло. И то морамо да плаћамо као највећу уметност. Таквих као он имамо на хиљаде. И то поробљена Србија мора да плаћа.

Све реформе у култури своде се на то да они из буџета добија пара колико пожелеле.

Кад су толико велики уметници зашто их не одведу у Америку или Енглеску да и њих мало усреће?

Нацрт стратегије културе у Србији као да је школски писани задатак на тему: „Нисам знао да ли да плачем, или да се смејем”. Као да су га написали теоретичари социјалистичке културе, доктори измишљених самоуправних наука. Или друг Бевц. Као да је писао доктор социологије слободног времена у држави у којој није било елементарних слобода, док је време било потпуно небитно.

Срби немају институције. Сходно томе немају ни институције културе. Такозване институције су пре свега југословенске. Руку на срце њих су као југословенске оснивали Срби у првој половини 20. века после уједињења. И сам појам Велике Србије био је, у ствари, слободнотиздарски пројекат велике словенске државе на Балкану по коме је Србији додељена улога Пијемонта. Те српске институције, које су у суштини биле југословенске, биле су такве све до 1944. Када су нам Совјети и њихова Црвена армија инсталирали своју власт, југословенске институције постају антисрпске у складу са антисрпском политиком Коминтерне и КПЈ.

Антисрпске – пројугословенске – институције данас су једине у Србији и Срби то финансирају из државног „прорачуна”. У тим институцијама, у позориштима, издавачким организацијама и филмским кућама, чува се језгро антисрпске пропаганде која је била у функцији ратне пропаганде на осо-

вини Љубљана, Загреб, Сарајево, Приштина. За то има доказа колико хоћете. Ко каже да их нема или се прави невешт, или нас провоцира.

У таквој црној ситуацији, једна од могућности, било би занимљиво прекинути са финансирањем тих институција. Сви на тржиште у складу са „неолибералним” концептом који су подржали „уметници” окупљени око „жуте олош елите” која је уништила Србију. Ако Срби хоће на слободној тржишној утакмици да финансирају антисрпске институције, нека има је алал, и право је да Срби и Србија пропадну.

Када би неко предложио тако нешто: да се укине министарство културе, да се забрани финансирање установа, институција и организација из буџета (републичког и општинског), да се забрани да јавна и државна предузећа, установе и институције спонзоришу културу и уметност, тај би био проглашен за неозбиљног човека, у најбољем случају за лудака.

Ко је финансирао Доситеја Обрадовића, Вука Караџића? Да ли је то радила српска држава? Министарство културе? ЕПС и НИС? Вук и Доситеј су суштински дефинисали српство, допунио га је Бранко Радичевић. Срби су се Српства одрекли после 1944. силом или милостом.

Да ствар колико-толико озбиљимо. Потребна је стратегија која

ће темељно рашчистити са заблудама из двадесетог века и лажима правашко-авнојевске пропаганде који владају и данас. Њихов систем лажних вредности се мора темељно разградити.

Као што су у време Доситеја и Вука богати Срби из Аустроугрске финансирани њихов рад, тако данас богати Срби, ма где били, морају финансирати програм оживљавања српске културе на њиховим основама. Ако су богати Срби, данашњи, умели да зараде новац, умеће да процене праве културне и уметничке вредности и надарене ствараоце. Тако ће настати нови систем вредности у култури.

Кнез Михаило није дао 5.000 дуката из буџета, већ из своје касе, као оснивачки улог за изградњу Народног позоришта. Михаило је знао да без националног театра нема ни националне културе, без националне културе нема ни опстанка, а камо ли напретка државе. Изградњу националног театра поверио је свом другу из детињства Филипу Христићу, који је докторирао на Сорбони 1849, зету богатог, неки кажу најбогатијег, београдског трговца Хаџи-Томе Опулоса. Михаило је убијен у августа 1868. Театар је изграђен после његове смрти и отворен у октобру 1869. Филип је обавио задатак који му је друг из детињства поверио. Колико деценија траје реконструкција Народног и Музеја савремене уме-

тности? Па хоће ли Срби такав систем да чувају?

Тако се некада радило. Богати Срби би данас требало да се угледају на њих, да схвате да без аутентичне културе неће очувати ни увећати своје богатство и да морају да улажу у нови систем културних вредности који ће донети општи напредак. Улажући у културу очишћену од комесара политичких партија, улагаће у своју и општу будућност. То ће њима и њиховим потомцима донети вишеструку корист.

Богати Срби морају да оснују јавне фондове за културну обнову којима ће сами управљати пропорционално улогу. И да затворе врата свим политикантима који су културу и уметност претворили у прљаву политичку пропаганду. Богати Срби и талентовани уметници и ствараоци брзо ће наћи заједнички интерес и праву меру ствари. Као један од првих потеза ваљало би да буде игнорисање свести коју сада формирају таблоидни медији и таблоидне институције. Можда тај дан није, далека, недосањана будућност.

Или ће радити тако, или ће Срби у Европу са риалити програмима, партизанским филмовима, позоришним, књижевним и филмским антисрпским „шлајмарама“? Па коме су Срби потребни као такви? Које су потребне „ствараоци“ који толико мрзе један народ?